

vinění zřízencovo ze skutkového zjištění, že zřízenec vydal klíč od kabiny jinému muži, než žalobci, a praví v té příčině, že »zřízenec B. klíč od kabiny žalobcovy vydal cizímu člověku«, a dále praví, že »byla škoda zaviněna zřízencem B-em tím, že vydal klíč od kabiny žalobcovy cizí osobě, které pak byla kabina otevřena zřízencem Z-em«. Úsudek odvolacího soudu o zavinění zřízence jest v řečeném skutkovém zjištění plně odůvodněn, zejména, když žalovaní sami v odvolacím spise přiznali, že »žalobce byl všem zřízencům osobně znám«, čímž také pozbývá významu poukaz dovolatelů na střídání zřízenců po osmihodinné pracovní době. Ostatně nebyl ani tento přednes v první stolici učiněn. Podle tohoto stavu věci žalovaní nejen nedokázali, co bylo podle § 970 prvý odstavec obč. zák. jejich povinností, že totiž škoda nebyla zaviněna ani jimi ani někým z jejich lidí, ani že nebyla způsobena cizími lidmi vcházejícími do domu a z něho vycházejícími, nýbrž byl dokázán opak, že škoda byla zaviněna zřízenci žalovaných, takže žalovaní ručí za škodu také ještě podle § 1316 obč. zák. Jen pro úplnost jest dodati, že nelze bezvýhradně souhlasiti ani s názorem dovolatelů, že prý zákonodárce chtěl chrániti podnikatele, ani s názorem jejich odpůrce, že mají býti chráněni především hosté, neboť zákon v §§ 970 a 970 a) obč. zák. chtěl chrániti obě strany, a chtěl uvésti v soulad odporující si zájmy podnikatelů i hostů, vytknuv si za úkol »hledati správný střed mezi zájmy sobě odporujícími«, jak jest výslovně uvedeno v motivech str. 298.

Čís. 9443.

Nelze žádati náhradu za ztrátu pohlavní cti. Náhradu za zmenšenou naději na sňatek nelze přiznati děvčeti útlého věku.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1929, Rv I 668/29).

Žalobkyně domáhala se na žalovaném náhrady škody, ježto ji žalovaný pohlavně zneužil. V době činu bylo žalobkyni sedm let. Kromě jiných položek uplatňovala žalobkyně též nárok na náhradu škody pro zmařenou naději na sňatek. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e přiznal žalobkyni tento nárok, o d v o l a c í s o u d ohledně tohoto nároku žalobu zamítl a uvedl v tomto směru v d ů v o d e c h: Pokud se týče škody ze zmařené naděje na sňatek, žaloba ani netvrdí, že žalobkyně z pohlavního zneužití utrpěla škodu na majetku nebo na jiných právních statcích, na životě, na cti a na těle, že jí po něm zůstal následek. Majetkovou újmu spatřuje žalobkyně jen v tom, že prý má značně stíženou možnost se provdati. Než žalobkyně byla v době činu teprve sedm roků stará, tedy ve věku, kdy provdání není vůbec možné a kdy nemůže býti ani stíženo. Uplatňuje se tedy škoda, která ještě nevznikla a o které nelze zjistiti, zda, až se otázka sňatku stane aktuální, skutečně nastane. Náhradu takové škody nelze však požadovati, poněvadž každý nárok na náhradu škody předpokládá, že škoda skutečně vzešla (§ 1295 a 1330 obč. zák.). Nevznikla-li však škoda, nelze její náhradu nikomu ukládati.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Žalobkyně, teprve sedmiletá, žádá také náhradu za zameškanou naději na sňatek. Ať se tento nárok ve sporném případě posuzuje podle § 1326 obč. zák. nebo podle § 1328 obč. zák., nebo posléze podle § 1330 první odstavec obč. zák., vždy by mohla býti nahrazena jen majetková škoda (ať jen skutečná škoda, ať také ušlý zisk), t. j. škoda, kterou by žalobkyně utrpěla tím, že by buď znetvořením (pokud by o něm mohla býti řeč v souzeném případě), nebo pohlavním zneužitím nebo konečně ublížením na cti byla u ní skutečně snížena naděje na sňatek a tím hned bylo zhoršeno její hospodářské postavení, které by jinak podle obvyčejného běhu věcí byla mohla zaopatřením v manželství očekávat (§ 91 obč. zák.). Pak by ovšem bylo povinností škůdcovou, by žalobkyni uvedl aspoň co do hospodářského postavení do předešlého stavu (§ 1323 obč. zák.) a vyrovnal její újmu v penězích. Nelze však podle platného práva žádati náhradu za ztrátu pohlavní cti (srov. k tomu také judikát dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čís. 184, uveřejněný pod čís. 1082 sb. Nowakovy a motivy str. 400—401 k § 1328 obč. zák. podle novely z r. 1914). Správně vyložil odvolací soud, že o takové majetkové škodě nemůže býti u sedmiletého děvčete řeči. Toto jest ještě na dlouhou řadu let ke sňatku nezpůsobilé a není jisto, zda a kdy by mohlo ve sňatek vejíti a zda by se vůbec takové příležitosti dožilo. Provdání není na dlouhou dobu možné a proto nemohlo býti stíženo; škoda podle přirozeného běhu věcí ani nevznikla ani není zjistitelná (srov. také rozh. čís. 2750 sb. n. s.).

Čís. 9444.

Není-li odpůrcem ohrožené strany právnická osoba, nýbrž dvě fyzické osoby, z nichž každá má bydliště v obvodu jiného okresního soudu, řídí se příslušnost k povolení prozatímního opatření podle § 387, druhý odstavec, ex. ř. u každého odpůrce zvlášť podle jeho bydliště, nikoliv podle věci, o které má býti opatření učiněno.

Podán-li přes to návrh u okresního soudu, v jehož obvodě jest věc, a byl-li tento soud příslušným ohledně jednoho odpůrce, nemůže býti ohledně druhého odpůrce postoupena věc příslušnému soudu, nepředložila-li ohrožená strana potřebná vyhotovení návrhu pro tento soud.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1929, R II 380/29.)

Návrhu na povolení prozatímního opatření proti Rudolfu H-ovi, bydlícímu v Praze, a Bedřichu H-ovi, bydlícímu ve Vídni, okresní soud v Bohumíně vyhověl. Rekursní soud k rekursu Rudolfa H-a napadené usnesení zrušil, pokud se týkalo rekurenta. Důvod y: Rekurent namítá, že okresní soud v Bohumíně nebyl příslušným k povolení prozatímního opatření a k jednání o odporu, poněvadž rekurent má své stálé bydliště v Praze. Názor tento jest správný, neboť podle § 387 ex. ř. je k povolení prozatímního opatření příslušný soud